



Plášť svatého Martina



č. 1, roč. 17; jaro 2022

občasník o životě katolické farnosti sv. Martina v Blansku

Slovo Otce Jiřího:

Postní doba je obdobím, ve kterém bychom měli každoročně obnovit své dobré úmysly a zbavit se těch špatných. Přestože se o to snažíme už kolikátou sezónu, neměli bychom to nikdy vzdávat. V očích Božích znamená ochota člověka růst a měnit se k lepšímu (k Božímu obrazu) víc, než výsledek sám. Ten je totiž Božím darem. Nepůjde to snadno, ale jestli něco stojí za to, pak stojí za to si za tím stát. Nic nám k tomu nedodá tolik motivace, jako příklad Pána Ježíše. Proto se v postní době máme víc než kdy jindy dívat na kříž, symbol oběti a lásky.

V období, které se před námi otevírá, můžeme prožít i mnoho povzbuzení společně. Tady přináším široký přehled, a když Pán dá, a my mu to dovolíme, tak to přinese jeho požehnání nám i dalším:

* Pro mladší školáky máme připravené *pastičky*. Budou se jim hodit na jarní prázdniny, musí mít ale aspoň trochu pevnou ruku. Rozdáme jim je po dětské mši svaté v pátek 4.3. v kostele.

* Srdečně zveme na *postní roráty*, které – na rozdíl od adventních – začínají v křesťanskou hodinu, tedy v 6:30 a to vždy v úterý a ve čtvrtek.

* Během letošní postní doby připravují naši skauti *outdoorové křížové cesty*. Dřevěné křížky na stromech najdete na několika trasách: nad Písečnou, nad Pálavou, na Sloupečnicku a na Podhořici. U jednotlivých zastavení najdete i QR kódy s odkazem na text k zamyšlení.

* *Postní obnova farnosti* se bude konat v sobotu 19.3. V 8:00 bude mše svatá a po ní v 9:00 a v 10:30 budou na Katolickém domě dvě přednášky Otce Petra Smolka z Ostravy-Mariánských Hor na téma *společenství věřících* (téma encykliky papeže Františka *Fratelli tutti* = *Všichni bratry*). Zakončí se požehnáním v poledne. Na dopolední program naváže poslechový večer v kostele pro mládež a dospělé od 19:00 hod. Hlídkání dětí zajištěno.

* *Lektory* a zájemce o Boží slovo zveme do kostela na přednášku Otce Pavla Kopeckého v pondělí 21.3. hned po mši svaté. Téma: „Evangelista Lukáš“, jehož evangelium se letos čte o nedělích.

* *Mládež našeho děkanátu* zažila super sobotu ve Sloupě v sobotu 19.2. Další obdobná setkání jsou plánovaná ještě do Jedovnic (2.4.) a do Křtin (11.6.). Mládež prosím: zapsat si!

* *Květný pátek* (8.4.) snad už letos vyjde jako dřív. Slupská farnost připravuje 7 mší svatých ke cti sedmi bolestí Panny Marie, první začíná v 5:00 hod., naše farnost zajišťuje bohoslužbu v 7:00 hod., otec biskup pak slouží v 10:30 hod. Po celé dopoledne se bude zpovídat v kaplance. Na oběd na faru je pak zvaný jen Otec Jiří, vy si proto vezměte s sebou aspoň chleba se sádlem nebo tak něco.

* Po pandemické pauze by se mělo rovněž konat *Diecézní setkání mládeže* v Brně (9.4.). Je určeno mládeži od 6. tříd. Odjezd bude společný z vlakového nádraží autobusem, návrat taktéž tamtéž.

* *Velikonoční zpovídání* je plánované na Květnou sobotu (9.4.) dopoledne do Jedovnic a na Květnou neděli (10.4.) odpoledne (14:30-17:00) v Blansku. Službu přislíbili opět kněží z okolí. Jinak se snažíme zajistit kněze – hosty i na zpovídání vždy o čtvrtku před prvním pátkem odpoledne. Místo dlouhodobě nemocného Otce Josefa Večeři přijal pozvání na první termín (čtvrtek 3.3.) Otec Pavel Hověz (známý jako stavitel kostela v Brně-Lesnė). Svátost smíření prosím využívejte! Rodiče prosím, abyste doprovázeli pravidelně i své děti – zejména školáky. Kdo totiž může svátost smíření přijímat a nepřijímá ji nebo to hodně zanedbává, ať si uvědomí, že balancuje na hraně.

* Blíží se Velikonoce a s nimi i *Triduum*. Pokud to dokážete, rezervujte si čas na všechny tři bohoslužby. Tvoří totiž jeden liturgický blok a zážitek z této celé slavnosti nic nenahradí.

* Navíc: Na *Zelený čtvrtek* (14.4.) je pro školáky připravená dopolední(!) *židovská večeře*, při které se zažijí kousek z atmosféry, kterou prožíval už malý Ježíš a pro všechny *uliční modlitba* za město.

Na *Velký pátek* (15.4.) počítáme s klapáním a samozřejmě především s postem.

A na *Bílou sobotu* (16.4.) zase necháme ve velikonočním ohni ohořet dřívka, která si můžete o Velikonoční neděli u kostela rozebírat k výrobě požehnaných křížků.

Na *Velikonoční neděli* prosíme opět rodiny s dětmi, aby si vyzvedly velikonoční vajíčkovou svíčku k modlitbě za kněze.

* Pro velký úspěch se zimním (no teda spíš „zimním“) svařákem obnovíme opět od Velikonoc *farní kavárny* po druhé mši svaté. Prosíme rodiny nebo společenství o přípravu kávy, čaje a napečení jednoduchého pečiva. Dá to práci – to je jasné – ale ty krásné pocity potom, to nikde nekoupíte!

* Soubor *Rastislav* letos slaví 160 let od svého založení. Oslaví je i vystoupením v našem kostele, a to v neděli 24.4. (v 17:00) a ještě přímo v den výročí svého založení, 26.12., na svatého Štěpána.

* Každý rok v květnu pořádá Kněžský seminář v Olomouci *Den otevřených dveří pro ministranty* vždy z jedné z moravských diecézí. Letos právě pro diecézi brněnskou, a to v sobotu 30.4. Protože však Olomouc a blízký Svatý Kopeček jsou navíc i hezké, zveme tam letos z našeho děkanátu také další kluky – nemistranty a děvčata – školačky, které čeká samostatný program. Návratky se už rozdávají v náboženství. Naše děkanství vypravuje autobus(y) na svoz, odvoz, přívoz i rozvoz.

* *Přihlášky do kněžského semináře* za naši diecézi k 22.02.2022 = 0.

Co k tomu dodat: Počet zájemců o kněžství určitě nevzroste, pokud se jim sníží laťka (zruší celibát nebo podobně). Naopak je potřeba určitá náročnost a psychická odolnost, protože povolání kněze nikdy nebude ve společnosti trendy, ba naopak. Pokud budeme tedy naše děti vést k pohodlnosti a budeme z nich vychovávat takzvané „osobnosti“, které se už od dětství naučí nárokovat svá práva a budeme jim ustupovat v požadavcích a povinnostech, tak se pak nedočkáme nových kněží, ale sobecké generace, která navíc nezvládne ani manželství ani rodičovství. Naše farnost možná nenabízí dětem a mládeži super atraktivní vyžití, které najdou v jiných aktivitách, pod jinou hlavičkou. Jít ale za zážitky znamená pořád lovit a zahýbat, ale je to jistá cesta k prázdnosti. Kdežto zůstat věrný Bohu a svým blízkým v každé situaci, je možná namáhavé, ale zaručuje to smysl života. Pokud tedy děti nepovedeme k pravidelné účasti na mši svaté, svátosti smíření, svátém přijímání a vůbec na farním životě, pak garantuju oči pro pláč – vám dřív, jim později. Všechno totiž jednou pomine, ale společenství církve a farnosti vydrží a povzbudí po celý život.

* Pokud se vše vydaří podle plánu, připravujeme napínavý *Geokeš okruh* na Podhořici, výhradně pro manželské páry, a to na neděli 1.5. odpoledne. Připravte si prosím terénní obuv a jednu volnou ruku. Děti vám ohlídáme. Trasa vede částečně i pod rozkvetlými stromy a nebo na dohled k nim.

* Letos plánujeme *farní pouť* v sobotu 7.5. Tentokrát navštívíme klášter premonstrátů v Nové Říši (domovský klášter křtinských kněží), jehož opat, Otec Marian Kosík, oslavil nedávno 70 let. Potom Kostelní Vydří, kde budeme slavit mši svatou i s Martinem Mokřým, kaplanem z nedaleké Telče a následně společně v klášteře poobědváme. Odtud se stavíme „na kafe“ u jáhna Jirky Dyčky ve Velkém Meziříčí. Zapisovat se bude po Velikonocích, počítejte ale prosím s cenou kolem 501-502 Kč (možná i trochu víc, ale zase to bude včetně oběda) na dospělého, děti budou mít slevu.

* Na podporu misí se opět chystá *Misijní jarmark a kavárna* v neděli 22.5. dopoledne. Děkujeme zejména dětem, nejen misionářům, za nasazení se při výrobě dárkových předmětů do jarmarku.

* *První svaté přijímání* letos plánujeme na neděli 29.5. a první svátost smíření na sobotu 28.5. Přípravy probíhají vždy v úterý v 17:00 v kostele.

(pokračování na poslední stránce)

JARO

Přišlo jaro. Paní zima si sbalila svůj sněhový kabátek a na devět měsíců si vyjela na dovolenou na Antarktidu. Dovolila tak sluníčku, aby více zářilo a probudilo tak celičkový svět k životu. To samozřejmě znamenalo plno práce. I přesto každíčkého zdravilo a na všechny se ze široka usmívalo. Lidi se zase na oplátku smáli nazpátek a byli šťastní, že se konečně dočkali toho dlouho očekávaného jara.

To bohužel neplatilo pro Tonda. Malého tvrdohlavého klučinu, který seděl za oknem, a na všechno se mračil hůře než letní obloha před bouřkou. A taky aby se nezlobil. Se zimou odešli jeho oblíbené koulovačky, klouzačky, sáňkování a další skotačiny či lumpárny, které se beze sněhu prostě neobešly.

„Nesnáším jaro...!“ zamumlal uraženě.

„Co to povídáš Toníku?!“ ozvalo se náhle za jeho zády.

Tonda strnul. Vůbec nečekal, že by někdo byl doma a už vůbec ne že by ho někdo slyšel. Tvářičky se mu začervenaly snad i více než se červenají rajská jablíčka. Pomaloučku, trochu stydlivě, se začal otáčet, aby viděl, kdo ho to přistihl při trucování.

„Co to povídáš Toníku?!“ zopakovala Zuzanka, která se na něj zmateně podívala. Nevěřila tomu, co právě řekl, a chtěla si ověřit, zda ji ouška neklamala. Když Tonda uviděl, že jde jen o jeho malou „hloupou“ sestřičku znovu se zakabonil a pokračoval:

„Rekl jsem, že nesnáším jaro. Je hloupé a nudné.“ To Zuzku zarazilo ještě více. Jí vůbec jaro nepřípadalo hloupé ani nudné, naopak, šlo o jedno z jejích čtyř nejoblíbenějších ročních období.

Ale jak ho přesvědčit, že tomu tak doopravdy je? Jak mu dokázat, že jarní měsíce vůbec nejsou špatné, ale stejně krásné jako jiná období? Hmmmmmm.... Zamyslela se. Soustředila se tak moc, že se z ní začalo pomalu, ale jistě párovat. Vážně, kdybyste se k ní přiblížili a přiložili si ucho k její hlavě, slyšeli byste, jak to tam šrotuje jako v nějaké továrně či přístroji na vymýšlení skvělých nápadů.

„Už vím!“ vykřikla (to určitě zrovna vyrobila nějaký ten skvělý nápad). Vždyť mu to můžu jednoduše ukázat! Pomyslela si a chytla Tonda za ruku a už ho táhla ze dveří.

Jen venku stoupla na chodník, hned začala s vysvětlováním.

„Po dlouhé vládě ledové královny usedá na trůn pan Jaro. Vše rozmrzá a probouzí se k novému životu. To pak slunce pomalu ale jistě začíná připomínat, že je čas vstávat a po dlouhém a zaslouženém zimním spánku si protáhnout ručičky, ba nejen ty, ale i křídélka, lístečky, větvičky a nožičky. A příroda vše poslušně provádí. Ze země začínají vykukovat první sněženky a z nor malí zajíci. I lidé se nenechají zahanbit a připravují zeminu pro nové sazeničky. Z těch se později vylihnou nejen dobrounka zelenina ale i bohatá sbírka všebarevných květin, které nám zkrášlí nejen zahrádky ale i zlepší náladu. Nevěříš? Podívej se, támhle v trávě skotačí děti, pletou věnečky, válejí se po zemi a nějaká holčička trhá květinu pro svou milou maminku. No není to nádhera! A aby těch barev nebylo málo, přidává k duze jara, zelenou travičku. Usmívá se a protahuje se k obloze, aby ji viděl každíček človíček nebo brouček, který se na ní vyšplhá a na sluníčku odpočine. Keře a stromy se nenechají zahanbit a taky se začínají zdobit drobnými pupeny, ze kterých malinko vykukují stydlivé a zelenkavé lístky. A to stále není vše, co by nevidět, začnou kvést stromy a to bude teprve něco kouzelného!“

Toník nad tím vším stál s otevřenou pusou, kterou mu musela Zuzanka nakonec zavřít, aby mu do ní něco omylem nevletělo. Nikdy by ho nenapadlo se na jaro podívat z této stránky. Většinou vnímal jen hry a zábavu, nikdy se nezastavil, aby se rozhlédl po okolí. Až do teď. Protože nevěděl, co na to všechno říci, usmál se a sestřičku objal, což úplně stačilo. Potom se chytli za ručičky a vydali se pomalu k domovu. Zuzka se těšila z úspěchu a Tonda z myšlenky, že na něj doma čeká večeře.

Každé období má své kouzlo, které na první pohled nemusí být vůbec patrné. Často hledáme výmluvy, proč být ublížení a otrávení, i v případech, kdy to není vůbec potřeba. Místo toho abychom životem jen rychle proběhli a zaznamenávali jen to nejhorší, měli bychom se zastavit a pokusit se najít i ve špatném krásu. Chvilé, kdy se nám toto podaří, se stávají nejkrásnějšími a tvoří nezapomenutelné zážitky.

(Marie Prudká)



Postřehy a příspěvky

Výlet misijního klubka na Malý chlum



Začali jsme tím, že jsme dojeli vlakem na zastávku do Doubravice. Pak jsme šli vyvenčit misijního psa (Šarlotu). Na každé naší zastávce jsme se pomodlili jeden desátek, a za celou cestu tam jsme se pomodlili celý růženec. Po cestě jsme se klouzali po zamrzlých kalužích, chodili jsme po zmrzlém poli. Na poli za kapličkou jsme našli kukuřici a brambory. Vzali jsme si je s tím, že si je opečeme na ohni.

Došli jsme na místo, kde jsme si později rozdělali oheň a začali jsme stoupat na Malý Chlum. Vzali jsme to zkratkou a vyšplhali jsme na rozhlednu. Před rozhlednou jsme se pomodlili poslední desátek a pak jsme šli z kopce dolů k místu, které jsme si před tím vyhlédli. Na ohni jsme si opekli párky, brambory a kukuřice, které jsme našli na poli. Pak jsme si zahráli ještě různé hry a zkoušeli jsme, jestli Šarlota najde svou paničku tedy Šárku. Nenašla ji, proto jsme jí museli pomoci ☺.

Ještě jsme se chvíli ohřáli u ohně a pak jsme se vydali na cestu zpět. V pořádku jsme došli zpátky do Doubravice a počkali jsme na vlak, kterým jsme dojeli do Blanska. *(Sára Šidlová)*

Dopis od kamarádky Siony z Indie

Drazí přátelé, ahoj!

Zdraví Vás Vaše kamarádka Siona Sandra. Jak se máte? Já se mám dobře. Doufám, že jste dostali můj dopis z léta. Moc vám děkuji za dopis a za krásnou pohlednici. Dala jsem si ji do alba.

Ve škole jsem teď v páté třídě. Každou středu si nás učitelé svolali, opravovali s námi úkoly a učili nás. S nimi jsem si objasnila, čemu jsem nerozuměla. Na konci října se konečně otevřely školy. Byla jsem moc ráda, že tam mohu zase chodit. Napsala jsem dobře pololetní testy. Myslím, že učení mi jde. Poctivě odevzdávám úkoly. Do školy teď můžeme chodit pořád.

15. srpna jsme oslavili Den nezávislosti. V ten den jsem byla na mši a pak jsme slavnostně vyvěšovali vlajku. Rozdávala jsem všem cukroví. 8. září jsme slavili svátek Narození Panny Marie. Při

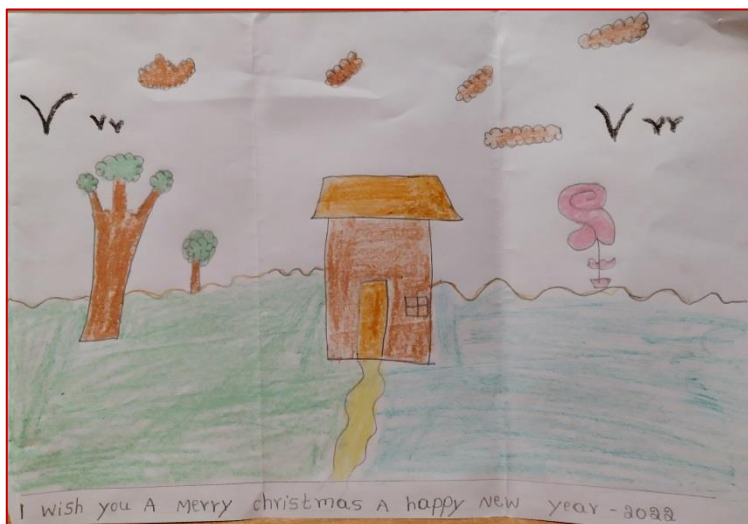
té příležitosti jsme měli devítidenní nověnu v kostele. Pravidelně jsem tam chodila a nosila Panně Marii květiny.

V říjnu jsme měli 14 dní prázdniny. V té době bývá svátek Dasara. Kvůli koronaviru jsme nemohli mít v centru v Udupi jednodenní zážitkový program. Bylo mi to líto. Hrozně mě baví hraní divadla a tancování. 25. října jsem oslavila narozeniny. Prosím, dejte mi své požehnání.

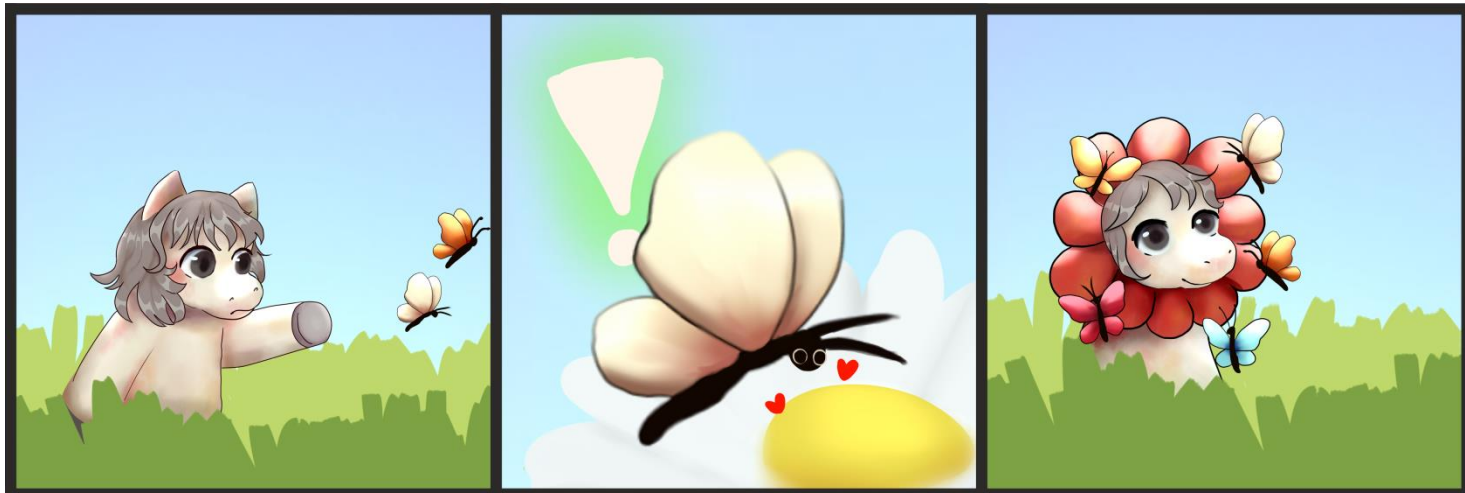
Skončilo období dešťů a je u nás zima. Počasí je tak chladné. Jak vypadá počasí ve Vaší zemi?

Vaším jménem jsem obdržela dárek od našeho centra. Děkuji moc. Otec s matkou Vám posílají pozdravy. Přeji Vám i Vaším rodinám požehnané Vánoce a šťastný nový rok 2022. S tímto přáním končím svůj dopis.

S pozdravem Vaše Siona Sandra D'Souza



Koník svatého Martina – Motýli a květiny



(Marie Prudká)



Dobře spočítej!

Kolik je zde sluníček,
oveček, motýlků,
tulipánků
a sněženek?

(Anna Prudká)

Soutěž: Postní úkoly

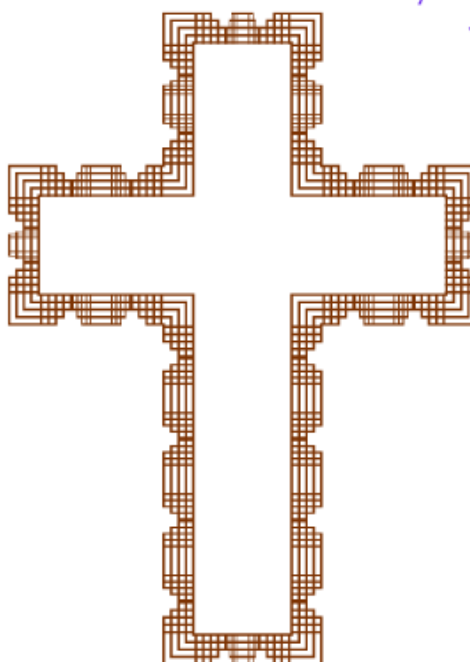
Jméno a příjmení:

Vypracujte úkoly na této straně
(předškoláci) a na následující –
křížovka, sudoku. Věnujte
pozornost **postní aktivitě**.

Výsledek zašlete na adresu Pláštíku
plastiksvmartina@gmail.com, nebo
odevzdejte do sakristie do **25. 3. 2022**.
Všichni úspěšní řešitelé budou
odměněni.

Postní aktivita

Kromě křížků s výzvami v kostele si můžeš
vytvořit i výzvu vlastní



1. napiš svoji výzvu na křížek
2. splň, svoji výzvu
3. vystříhni křížek
4. nalep na párátko
5. přidej ke křížkům na "Golgotě" v kostele



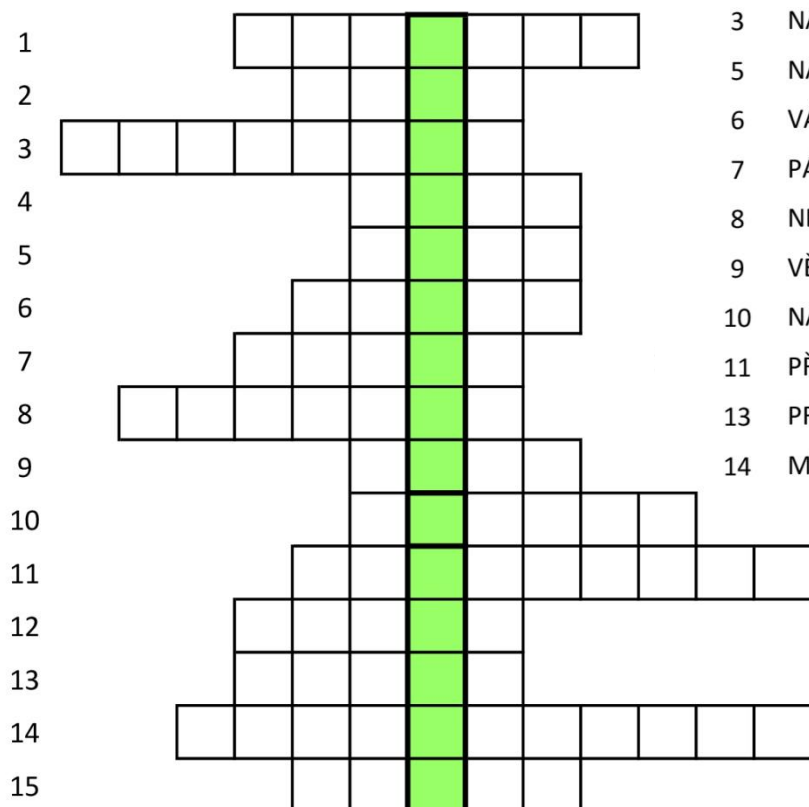
Velikonoční sudoku

vystřihni obrázky:



Nalep na správné místo.
Pokud neznáš pravidla
sudoku, popros o radu
rodiče či sourozence

Ježíš jí řekl: „Já jsem ...TAJENKA.... Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. (Jan 11, 25)



- 1 SEŠIT S PÍSNĚMI
- 3 NÁDOBK A SE SVĚCENOU VODOU U DVEŘÍ
- 5 NÁPOJ Z HROZNŮ
- 6 VÁČEK NA MINCE
- 7 PÁTÝ DEN V TÝDNU
- 8 NEJVĚTŠÍ HUDEBNÍ NÁSTROJ V KOSTELE
- 9 VĚŘÍM V BOHA = VYZNÁNÍ
- 10 NÁBYTEK, KDE SEDÍME V KOSTELE
- 11 PŘED ODCHODEM Z KOSTELA DOSTANEME ZÁVĚREČNÉ
- 13 PRVNÍ POLOVINA MŠE JE BOHOSLUŽBA
- 14 MÍSTO, KDE SE UCHOVÁVAJÍ PROMĚNĚNÉ HOSTIE



Klub Martínek a nová hernička na katáku

V prvním patře Katolického domu vznikla nová hernička pro děti. Skládá se ze dvou na sebe navazujících místností, je vybavená kvalitními hračkami pro děti všeho věku. K dispozici je veškeré zázemí vč. kuchyňky s občerstvením, soc. zařízení i dětské postýlky v přilehlé místnosti.

Každý pátek od 9.00 do 11.30 se zde schází maminky s dětmi v klubu Martínek. Klub Martínek zaštiťuje Rodinné centrum Blansko, jedná se o otevřené společenství maminek. Na setkáních sdílíme svoje radosti i starosti, děti si pohrají v pěkném prostředí a na závěr se pomodlíme Modlitby matek. Rádi mezi námi přivítáme každou maminku z farnosti.

Hernička je tu pro vás k dispozici ale i další dny v týdnu. Může sloužit jako místo pro občasná či pravidelná setkávání rodin, maminek apod.

Pro více informací pište na email: ***milana.mrazkova@gmail.com***

(Milana Mrázková)

Hledáme „farní chůvy“

Trávíte rády/i čas s malými dětmi (cca 1-6 let)? Chcete zúročit své mladé nadšení, nebo naopak letité zkušenosti s péčí o ně? Něco dětem předat a zároveň podpořit rodiny ve farnosti?

Potom bychom rádi oslovili právě vás (věk 15+, horní věková hranice neomezena, vítáme i nevytížené babičky). Rodiče malých dětí ve farnosti hledají někoho pro občasně pohlídání svých ratolestí, aby mohli společně, jako manželé, vyrazit za kulturou, sportem, v klidu si popovídat, sejít se s jinými páry a řešit dospělá témata. Zkrátka si občas připomenout, že od Pána Boha přijali nejen děti, ale i dar manželství a je třeba o ně též pečovat.

Hlídní dětí by se dle vašich časových možností a potřeb rodičů realizovalo v prostorách nové herničky na Katolickém domě. Nezakládáme žádnou hlídací agenturu, chceme jen zprostředkovat rodičům z farnosti ověřené kontakty na ochotné farníky se vztahem k dětem.

Pokud vás tato možnost pomoci ve farnosti zaujala, neváhejte nás kontaktovat, odměnou vám budou **nejen** dětské úsměvy a vděk rodičů...

Pro více informací pište na email: ***milenamasova@gmail.com***

(za vděčné rodiče Milena Paštěková)

Pozvánka

Mezigenerační workshopy jsou místem setkání, předávání zkušeností a obohacení všech přítomných. Od ledna v naší farnosti probíhá další ročník mezigeneračních workshopů. Jeden z prvních bylo pletení z pedigu, které účastníky nadchlo, a v práci stále pokračují.

Pokud jste tedy nestihli první workshop, můžete se přidat i teď. Vítání jsou všichni zájemci bez rozdílu věku a pohlaví. Pletení probíhá 1x14 dní v pondělí od 18hod na staré faře. V následujících měsících se můžete těšit na setkání při pletení košíků, výrobě kraslic a mnoho dalšího. Jaké téma workshopu by se líbilo vám?

Nápady pište na ***zachovalova@dieceze.cz***.



sv. KATEŘINA DREXEL (1858 -1955)

Když Francis Drexel držel v náručí svou právě narozenou dceru Kateřinu, cítil radost, ale i obavy, asi jako každý otec. Bohužel právě ty obavy se naplnily, když mu jen pár týdnů po narození dcerky zemřela milovaná žena. Kateřina, dcera bohatého bankéře, vyrůstala v luxusu a dostatku, ale bez maminky. Žila se svým otcem, jeho novou manželkou Emmou a dvěma sestrami v americké Philadelphii. Rodiče ji učili dělit se s chudými a potřebnými. Rozdávali jídlo, oblečení i peníze chudým. Vedli ji k víře, hluboké modlitbě a lásce k bližnímu. Její otec byl známý filantrop a přispíval na mnoho charitativních činností.



Největší zlom v Kateřinině životě nastal, když musela přihlížet marnému boji své nevlastní matky Emmy s rakovinou. Pochopila, že peníze jsou ve srovnání s životem, zdravím a láskou tak pomíjivé. Po Emmině smrti se v ní něco zlomilo. Začala se mnohem víc zajímat o chudobu a strádání indiánů a černochoů. Byla zděšená, když na vlastní oči viděla kruté zacházení s těmito lidmi. A zatoužila pomoci těmto potřebným. Tehdy jí zemřel otec a zanechal svým třem dcerám dědictví ve výši 15,5 mil. \$. Ona, stejně jako její sestry, použila tyto peníze na pomoc chudým. Založila v Novém Mexiku první školu pro indiány v Americe. Začala ještě více podporovat misionářské aktivity a upozorňovala tak i bohatší část Američanů na těžký život indiánů a černochoů. Stala se známou filantropkou.

Hodně cestovala, a když jednou navštívila Řím, podařilo se jí setkat se s papežem Lvem XIII. Prosila ho, aby poslal misionáře na pomoc indiánům. On jí na to odpověděl: „A proč se nestaneš misionářkou Ty?“ Stát se řeholnicí, to bylo dlouholeté Kateřinino přání. I když už v té době měla nabídku ke sňatku, odešla do kláštera. Toto její rozhodnutí doslova otřáslo společností. Noviny psaly křiklavé titulky, příbuzní ji odrazovali. Ale Kateřina, přestože se bála, zda zvládne život v chudobě, byla šťastná. Stála u zrodu řádu Sester Nejsvětější svátosti, který pomáhal indiánům a černochoům, zakládal školy a kostely.

Bojovala však s mnoha problémy. Především, že americká společnost nebyla připravená přijmout mezi sebe jiné rasy. Našli se lidé, kterým Kateřinina záslužná činnost vadila. V jedné ze škol, které založila, byla objevena nálož dynamitu, jiná byla vypálena a Ku-klux-klan vyhrožoval dalšími útoky. Kateřina se však nezalekla a dál hrdě obhajovala svůj názor, že všichni lidé jsou si rovni, že rasa, pohlaví, náboženství či přesvědčení neurčuje hodnotu člověka. A tak i dnes, o sto let později, nám sv. Kateřina může být vzorem, jak důležité je druhého člověka respektovat, i když má jiný názor. Tak proč musí být naše společnost i nadále rozdělena, proč se stále držíme nesmyslných předsudků, proč se nesnažíme najít společnou řeč a hodnoty, které nás spojují? Milujme se navzájem a budme jednotní! Tolerujme se v odlišnostech a nedopustíme, aby v našich srdcích převládla nenávist nad láskou! Vždyť pro lásku k nám zemřel Pán Ježíš na kříži a za tyto hodnoty bojovala také sv. Kateřina Drexel po celý svůj život.

Prožila ho opravdu naplno. Založila více než 50 škol a posledních osmnáct let svého života strávila na lůžku, svázaná těžkou nemocí. Věnovala se kontemplaci a rozjímání. Zemřela v 97 letech a po zázraku vykonaném na její přímluvu ji svatořečil papež Jan Pavel II. Její památku slavíme 3. března.

(Klárka Mojžíšková)

Rozhovor. Když se rozezní varhany...

*Při každé mši svaté se s nimi setkáváme pouze prostřednictvím hudby, nevidíme je, ale bez jejich služby by se ztratila slavnostní atmosféra a vznešenost. Umožňují nám chválit Boha nejen slovy, ale i písní. Ano řeč je o varhanících. Díky jejich ochotě podělit se s námi o své zkušenosti a zážitky, se můžeme blíže seznámit s jejich službou. Historii varhaníků v blanenském kostele nám přiblíží paní **Marta Mrázková**.*



Jako služebně téměř nejstarší blanenský varhaník bych trochu chtěla zabrousit do historie, a tím říci, proč se Blansko může v současnosti pyšnit tolika varhaníky, protože pamatuji tyto začátky.

Bylo mně 13 let. V Blansku byl tehdy pan farář Otec Ludvík Gazda. Na varhany hrála jediná varhanice, paní Böhmová, která vedla v tehdejší složité době sedmdesátých let minulého století i dětský sbor.

Onemocněla a ze dne na den jsem byla postavena před těžký úkol hraní při mši. Měla jsem pár tříd klavíru v ZUŠ, ale zkušenost s varhanami nulová. Tehdy se mně ujal úžasný bořitovský varhaník, už velmi starý pan Kotouček. Napsal mně tehdy jednoduché doprovody ke všem písním a vysvětlil vlastně podstatu doprovodů, které lidová škola umění nepředávala.

Začala jsem hrát. Dodnes vzpomínám na úžasnou podporu blanenských farníků, kteří mě povzbuzovali, protože začátky byly opravdu kruté. Když jsem se dostala z nejhoršího, bylo mně jasné, že jeden nebo dva varhaníci nemají na to, aby odehráli všechny mše, a proto jsem začala oslovovat ty kolem, kteří hráli na klavír.

Hrálo se tehdy v Blansku, ale i v Lažánkách v kapli a v olomučanském kostele.

Namátkou jmenuji Káju Změlíkovou, Janu Beránkovou – Macháčovou, Františka Hasoně. Postupně jsme se všichni vypracovávali a nabalovali další a další varhaníky. Velkou pomocí v hraní byla i paní Benešová.

Po odchodu Otce Ludvíka a paní Böhmové se stal blanenským farářem Otec Jiří Mikulášek, to byl můj středoškolský krásný věk. Vzpomínám, že on jako velký propagátor žalmů Otce Olejníka vždy v neděli přede mší za mnou přišel s nějakým novým žalmem, abych ho zahrála, protože v té době ještě neexistovaly nějaké ucelené knihy zhudebněných žalmů.

Vzpomínám i na to, kdy v devadesátých letech brněnský biskup vydal list k varhaníkům. To mě tehdy vyprovokovalo k tomu, že jsem do Katolických novin napsala článek, že je nemožné sehnat mezhry a přede hry ke kostelním písním, protože ne každý umí improvizovat. Bylo úžasné, že mně začaly přicházet dopisy a noty od mnoha neznámých varhaníků z celé země, abych si je okopírovala. Ozval se mně také mimo jiné z královehradecké diecéze dnes již zesnulý Jiří Strejc, tamní dómský varhaník, a pozval mě na varhanické setkání do Hradce Králové, kam jsem skutečně jela a mohla se zúčastnit přednášek a školení. Dodnes na to mám nezapomenutelné vzpomínky, kdy mně děkovali, že jsem tímto článkem rozjela tuto oblast.

Dostala jsem dokonce povzbuzující dopis od Otce Karla Břízy, autora ordinária a mnohých žalmů.

Jsem vděčná za to, že máme v Blansku tolik úžasných varhaníků, některých dokonce na profesionální úrovni. Nejsou při mši vidět, kolikrát nemohou prožít bohoslužbu tak, jak by si přáli, protože tréma a strach je naším stálým partnerem. Ale tato služba je velmi potřebná, proto přeji sobě i ostatním, abychom případné chybičky odevzdali Bohu a mohli s radostí dále sloužit.

Velké poděkování patří i našemu Otcí Jiřímu, protože vím, že na mnoha místech bývají velké rozpory mezi knězem a varhaníkem. Stará se o nás, má zájem a vede nás, ještě jednou díky.

(Marta Mrázková)

Několika našim varhaníkům jsem položila následující otázky:

- 1. Jak dlouho se věnujete službě varhaníka?**
- 2. Co je pro Vás ve Vaší práci nejobtížnější?**
- 3. Na co se naopak těšíte?**
- 4. Co Vám Vaše služba přináší?**
- 5. Vyvstane Vám na mysli nějaká zajímavá příhoda, kterou jste během své služby zažila/a a rád/a byste se o ni podělila.**

František Hasoň

1) Poprvé jsem hrál na májové pobožnosti v květnu 1981, to mi bylo deset. Celou mši svatou jsem samostatně zvládl asi o rok později. Loni to tedy bylo čtyřicet let, co jsem prvně usedl za hrací stůl.

2) Dodnes je pro mě nejobtížnější číst současně tři notové osnovy. Zápisy varhanních skladeb se totiž dělají zvlášť pro pravou ruku, zvlášť pro levou a zvlášť pro nohy. V běžných doprovodech písní a preludiích jsou ale osnovy dvě, stejně jako pro klavír. Služba varhaníka však vyžaduje spoustu drobností, bez kterých se neobejde. Před samotným hraním musí znát liturgický kalendář. Měl by vědět, co se hodí hrát ve dnech feriálních (v mezidobí), v jednotlivých liturgických obdobích nebo při svátcích svatých či slavnostech. Navíc jsou některé písně vhodné třeba jen pro některé části mše svaté. Měl by také znát obřady, které jsou pro některé svátky nebo slavnosti speciální.

Při hraní samotném je potřeba skloubit ruce a nohy, zároveň číst noty, sledovat dění u oltáře a poslouchat zpěv lidí, aby to všechno hrálo dohromady. I zvuková stránka je velmi důležitá, takže musí znát nástroj a vhodně volit jeho rejstříky, tedy různé barvy a hlasitosti zvuku.

3) V podstatě se těším na každou mši svatou, protože každá je úplně jiná. A vždycky jsem v napětí, aby všechno klaplo, jak má. Těším se, až přijde řada na písně, které mám z té pestré škály v kancionále opravdu rád. Také se vždycky těším, že si budu moci zahrát na nějakém novém místě, protože každé varhany jsou unikát a je velké dobrodružství je poznávat.

4) Služba varhaníka mi přináší především radost. Varhany a jejich zvuk jsou mou životní láskou (samozřejmě kromě manželky☺). Mám radost z každé povedené skladby, z nadšeného zpěvu věřících, z krásy slavností a jak mi připomínají moje dcery, také z toho, když si mohu na varhany pořádně zahřmít. Kromě toho přináší služba také společenství velké varhanické rodiny a spoustu zajímavých setkání.

5) Příhod humorných i vážných je za ta léta spousta a bylo by to na několik Plášťů. Poslední, na kterou asi do smrti nezapomenu, byla porucha varhan o loňských Vánocích. Před Beránku Boží na Boží hod jsem zapnul varhany, všechno se zdálo v pořádku, ale při stisknutí kláves nevydaly ani tón. To byly jedny z nejvíce horkých chvil, které pamatuji. Naštěstí se podařilo zaimprovizovat, rychle donést z fary klávesy a mši svatou nějak dohrát. Ještě odpoledne se podařilo závadu opravit a na latinské ranní mši na sv. Štěpána už zase vše fungovalo.

Nezapomenutelně se mi do paměti vryly obřady Svatého třídenní roku 2020, kdy jsme kvůli pandemickým opatřením byli v kostele pouze s panem farářem a jedním ministrantem a vše bylo on-line. Hrát a zpívat při těchto slavných dnech do prázdného kostela bylo opravdu zvláštní.

Jana Macháčová

1) Na varhany hraju 40 let. Otec Jiří Mikulášek tehdy oslovil klavíristy, aby se naučili hrát na varhany a posílili tehdejší skupinu varhanic. Mě zaškolila Marta Mrázková.

2) Nejobtížnější byly začátky: naučit se zkoordinovat ruce a nohy, naučit se velké množství písní, žalmů, meziher, překonávat trému, být stále ve střehu. Náročné byly i zimy, zvlášť v Olomučanech, kde dřív v méně vytápěném kostele tuhly prsty chladem.

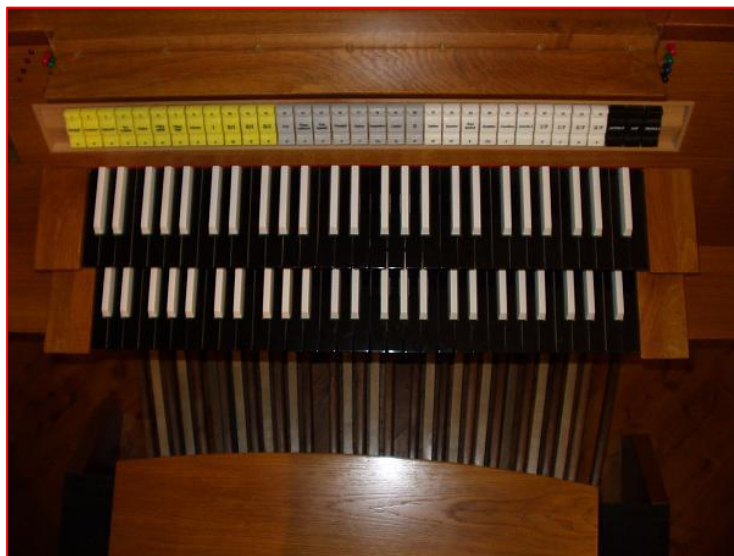
3) Těším se na preludování během mše i v prázdném kostele, to se cítím jako v nebi. Z kůru je vždy krásný pohled na oltář.

4) Hru na varhany беру jako službu farnosti, doufám, že tak proměňuji dary, které jsem dostala od Pána Boha. Přináší mi radost, zvlášť když se hra povede, učí mě i pokoře, když se něco úplně nepovede.

5) Vzpomínám na zajímavou varhanní hru na dovolené, kdy jsem na poslední chvíli zaskočila za nepřítomného varhaníka, jen jsem neměla nejvhodnější boty, tak jsem hrála bosa...

Michal Mrázek

1) Na varhany jsem začal hrát už na druhém stupni ZŠ (když mi bylo asi 12-13 let). K hraní mě vedla moje mamka, která je taky varhanice. Začínal jsem se zjednodušeným doprovodem Mariánských písní a s koledami. Vzpomínám si, že jsem se jednou úplně „ztratil v notách“ a kostel musel dozpívat polovinu sloky bez varhan. Byl to tehdy pro mě tak silný zážitek, že už jsem za varhany nechtěl znovu sednout. Naštěstí to netrvalo moc dlouho a k hraní jsem se zase vrátil. Během studia na střední a vysoké škole jsem chodil 9 let do brněnské ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu. Měl jsem to štěstí, že jsem dostal výborného pana učitele a díky němu jsem získal větší zkušenosti ve hře na varhany.



2) V práci varhaníka (ona to vlastně není práce, ale služba Bohu) mi přijde náročné to, abych dorazil na mši svatou včas. Je spousta okolností (budík, nestartující auto, náledí, závory nebo i změna zimního/letního času), se kterými musí varhaník počítat. A dále se čas od času stane to, že varhaník „nemá svůj den“ a prsty na klávesách nechtějí moc poslouchat...

3) Hudba a zpěv obohacuje bohoslužbu jinak, než když se pouze recituje. Varhaník prožívá mši svatou taky jinak – řeší spíše praktické záležitosti (co bude hrát, kolik slov „potřebuje“ na přijímání apod.). Na druhou stranu je ale obohacený právě tím, že je součástí bohoslužby. V Blansku máme velkou výhodu, že je zde více varhaníků – máme rozpisy, abychom se pravidelně střídali. A pokud někdo nemůže, lze se domluvit s jiným varhaníkem na záskok. A taky nesmím zapomenout zmínit to, že v Blansku máme výborné varhany, na které se dobře hraje.

4) Jsem rád, že jsem varhaníkem v Blansku a že jsem součástí naší farní rodiny. A velké poděkování patří samozřejmě Otci Jiřímu za jeho podporu a povzbuzení při naší varhanické službě pro farnost.

5) Na závěr bych chtěl zmínit jednu příhodu - když mi bylo asi patnáct let, jezdíval jsem s Otcem Vladimírem Záleským hrávat do Spešova. Když jsem tam jel poprvé, myslel jsem si, že tam jsou nějaké malé varhany. Když jsem vyšel na kůr, začal jsem si chystat noty a taky hledat hlavní vypínač. Jeden starší pán se ke mně naklonil a řekl mi: „Hochu, to ale musíš šlapat“. A takhle jsem se poprvé setkal v praxi (bez jakékoli přípravy) s harmoniem. Ale tím to neskončilo – začal jsem hrát z mého pohledu známou píseň. Stejný pán se ke mně opět naklonil a řekl: „Hochu, to co ty hraješ, my vůbec neznáme“. Do Spešova jsem i po této příhodě jezdíval rád – přede mši svatou jsem vždy od místních zjistil, co mám hrát. A pokud si chtěli zazpívat nějakou oblíbenou píseň (která samozřejmě odpovídala liturgické době), snažil jsem se jim vyhovět...

Karla Změlíková

1) Službě varhaníka se věnuji s přestávkami asi 40 let.

2) Nejobtížnější jsou pro mne tři minuty do začátku mše, na které hraju. Vyložené černou můrou je, když kněz od oltáře, uprostřed bohoslužby řekne, teď si zazpíváme píseň číslo....

U nás se to často nestává, ale v některých kostelích jsem to zažila, a tam bych nehrála

3) Nejvíce se těším, že ozvučím tichý kostel.

4) Služba varhaníka mi přináší uspokojení ze služby Bohu a lidem.

5) Několikrát se mi stalo, že jsem přijela do kostela, kde nebyl varhaník a já jsem poskytla své služby. Jednou jsem takhle začala hrát uprostřed mše na slavnost Cyrila a Metoděje. Bylo to v Kunštátě. Tam se mi to stalo opakovaně. Byla jsem tam asi třikrát a pokaždé tam v neděli nebyl varhaník.

Děkuji všem za poutavé a inspirující rozhovory a přeji hodně Božího požehnání při další práci.



Jarní výlety s Krasíkem

Prodávající se jarní dny si můžeme zpříjemnit některým z výletů, které nabízí šneček Krasík. A výběr je opravdu pestrý. Projít se můžete jen krátce po Blansku či Boskovicích, hledat poklad v parku rájeckého zámku, objevovat tajemství starých dolů v Rudici, studánky a pomníčky kolem Olomučan nebo se nechat provázet letovickou bludičkou. Ať už si vyberete trasu krátkou či delší, vždy bude plná úkolů a překvapení. Stačí se podívat na následující odkaz:

<https://krasik.cz/vylety/>

vybrat si podle nálady a počasí a vyrazit!

(dokončení první strany)

* Dosud jsme nevěděli, ani přes pátrání ve veřejných zdrojích, že *originál plakety biskupa Jindřicha Zdíka*, jejíž kopii máme u kostela, vytvořil pro olomouckou katedrálu ak. sochař Jan Neckař, rodák z Ráječka(!). Instalovali jsme ji v roce 2016 při příležitosti 880. výročí první zmínky o našem kostele a netušili, že to je i rok jeho 90. narozenin. Až loni na podzim, díky jeho dceři, jsme se dozvěděli pravdu. Letos tedy chceme za autora nejen této plastiky, ale i například křížové cesty v Hejčíně, sloužit mši svatou (v pátek 3.6., při příležitosti 20. výročí jeho úmrtí). K pamětní desce plánujeme doplnit zmínku o autorovi a s městem jsme domluveni, že vyjde i jeho medailon ve Zpravodaji.

* Srdečně zveme na tradiční *zásvětnou pouť do Křtin* v sobotu 4.6. (na 18:00). Měl by jet autobus a mělo by to jít i pěšky: sraz u fary ve 13:00 hod.

* Snad už bez výrazných omezení se letos bude konat i *Noc kostelů* v pátek 10.6. S programem si zatím lámeme hlavu, ale je možné, že dáme opět šanci blanenským dětským sborům v kostele a domácím mazlíčkům na farní zahradě v rámci oslav Božího stvoření.

* S předstihem si snad můžeme dovolit plánovat i venkovní *oslavu Božího Těla* (neděle 19.6.). A to mimo jiné i proto, že Otec Jiří by při ní, a hlavně po ní, oslavil v předstihu své *kulatiny* a kněžské *polokulatiny*... Nebude to snad nic proti ničemu, protože i kněžské svěcení přijal o dva měsíce dřív, než na to měl věk. Společně s farní radou jsme vsadili na osvědčenou variantu rozšířené farní kavárny s pohoštěním na farním dvoře, formou *skoroollinkluzif* (tedy včetně dechovky).

A na závěr z prázdninových plánů:

* Také letos chystají naši dobrovolní organizátoři Letňáky, a to ve dvou turnusech: pro mladší (v týdnu od 1.8.) a starší (v týdnu od 15.8.). Setkají se na nich s kamarády z holešovské farnosti.

* Odložené *Celostátní setkání mládeže* v Hradci Králové se plánuje letos v týdnu od úterka 9.8. Mládež i finančně podpoříme, aby se jich zúčastnilo co nejvíc, protože tato super akce se nebude opakovat určitě zase několik let.

* O prázdninách plánujeme novinku, *farní příměstský tábor* v našem areálu s pestrým programem v týdnu od 22.8. Návratky se už rozdávají v náboženství. Podrobnosti včas ohlásíme.

Pán ať vám všem žehná a hlavně nezapomínejme, že toto vše můžeme dělat proto, že nám Pán dopřává, abychom žili v míru a demokracii. Važme si věcí obyčejných, lidí kolem i každé možnosti k setkání, k rozhovoru, ke službě. Važme si víry, církve i naší farnosti, nic z toho není samozřejmost.

Vydala dne 25. 2. 2022 Farnost svatého Martina v Blansku pro vnitřní potřebu.

Pokud máte nějaké náměty, nápady, příspěvky, pošlete je na mail: plastiksvmartina@gmail.com